

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **R.JELINEK GROUP SE**, se sídlem Spoorlaan 386, 5038 CD Tilburg, Nizozemsko, zast. Mgr. Dagmar Maršíkovou, advokátkou se sídlem Zlín, Ševcovská 3246, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, A. Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14.1.2010, č.j.: O-448147/53934/2008/UPV

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Úřad průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 12.8.2008 zamítl námitky podané žalobcem proti zápisu kombinovaného označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“, jehož přihlašovatelem je M. B., do rejstříku ochranných známek. Zamítnutí námitek odůvodnil tím, že přihlašované označení není shodné ani podobné se žádnou z namítaných ochranných známek žalobce.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu o zamítnutí námitek. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný posoudil zaměnitelnost přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek žalobce z hlediska sémantického, fonetického a vizuálního a též porovnal shodnost či podobnost výrobků a služeb, pro které jsou tato označení přihlašována, respektive zapsána. Na základě tohoto posouzení dospěl žalovaný k závěru, že porovnávaná označení nejsou z hlediska průměrného spotřebitele zaměnitelná, a námitka uplatněná žalobcem podle § 7 odst. 1 písm.

a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) proto není důvodná. K námitce, že přihlašovaná ochranná známka bude dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách neoprávněně těžit z dobrého jména ochranných známek žalobce, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že se žalobci toto tvrzení nepodařilo prokázat. Žalobce za účelem prokázání dobrého jména namítaných ochranných známek předložil řadu listin, ze kterých však nelze zjistit, zda ochranné známky žalobce mají dobré jméno, natož aby z nich bylo možné zjistit, zda by přihlašované označení mohlo neoprávněně těžit z dobrého jména či rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek.

Napadené rozhodnutí je v anonymizované verzi dostupné v databázi správních a soudních rozhodnutí na www.upv.cz.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce s odkazem na § 95 odst. 2 s.ř.s. domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí Úřadu pro jejich nezákonnost. V žalobě namítl, že žalovaný na základě předložených důkazů, které nesprávně zhodnotil, celou věc posoudil rozporu se zákonem, zaujal nesprávný právní názor, a vydal tak rozhodnutí, které poškozuje a zkracuje práva žalobce.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že přihlašované označení „ČESKÉ ŠVESTKOBŘANÍ“ není ze sémantického hlediska podobné namítaným ochranným známkám „TRNKOBŘANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBŘANÍ“. Žalobce má za to, že prostřednictvím předložených důkazů jednoznačně doložil, že „trnka“ se ve významu „švestka“ používá nikoli jen v nářečí valašského regionu či okrajově omezené oblasti Vizovic a jejich okolí, jak tvrdí žalovaný. Označení trnky jako jediného synonyma pro švestku by nepochybně ve Slovníku českých synonym a antonym uvedeno nebylo, pokud by tento výraz pro švestku byl zcela zanedbatelný a okrajový. Žalobce trvá na svém tvrzení, že název trnka jako označení pro švestku je běžnému spotřebiteli dobře znám. Výrazy švestkobřaní a trnkobřaní proto bude běžný spotřebitel z významového hlediska vnímat naprosto stejně, a to jako sklizeň švestek či slavnost sběru švestek.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám uvádí, že namítaná ochranná známka „VIZOVICKÉ TRNKOBŘANÍ“ namísto písmene „o“ obsahuje vyobrazení švestky. S argumentem žalobce, že význam slova trnkobřaní je u této namítané ochranné známky i z důvodu vyobrazení švestky z pohledu běžného spotřebitele zcela nepochybný a zřejmý, se však žalovaný vůbec nevypořádal.

Dle žalobce je vždy potřeba významové hledisko ochranné známky posuzovat s ohledem na okruh relevantních spotřebitelů a zohlednit, jak je předmětná ochranná známka z hlediska významového pojímána těmito spotřebiteli. V této souvislosti žalobce uvedl, že v řízení bylo mimo jiné prostřednictvím publikace „Trnkobřaní v proměnách času 1967-2007“, autora Marcela Sladkowského jednoznačně prokázáno, že namítané ochranné známky žalobce jsou běžnými spotřebiteli spojovány především s každoročním festivalem pořádaným pravidelně od roku 1967, který vznikl a doposud je pořádán jako festival oslavující švestku a pálení slivovice. Tento festival má od svého počátku v roce 1967 celorepublikový charakter, dlouhodobě se jej pravidelně účastní tisíce návštěvníků z celé České republiky a je vnímán jako oslava sběru švestek a pálení slivovice, tudíž běžní spotřebitelé z celé České republiky namítané ochranné známky žalobce z hlediska významového jednoznačně vnímají jako slavnost sběru švestek.

Přívlastky „Vizovické“ a „České“ jsou dle žalobce z hlediska významu porovnávaných označení zcela bezpředmětné. Přívlastek „České“ vymezuje původ výrobků či služeb územím celé České republiky, nikoli jen Čech, jak dovozuje žalovaný, a zahrnuje tak i území Vizovic. Přívlastky „Vizovické“ a „České“ proto nemohou přispět k odlišení srovnávaných označení.

Dle žalobce nelze nepostřehnout, že poslední tři slabiky dominantního prvku porovnávaných označení jsou naprosto totožné (rozdílná je pouze slabika první). Podobná jsou i dominantní slova obou označení, tj. slova „Trnkobraní“ a „Švestkobraní“. Proto žalobce považuje tato označení za podobná také z vizuálního hlediska, což ve spojitosti s nespornou významovou shodností jejich dominantních prvků „Trnkobraní“ a „Švestkobraní“ vyvolává pravděpodobnost jejich záměny z pohledu běžného spotřebitele.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“ si nejsou z vizuálního hlediska podobná. Přívlastek „České“ a „Vizovické“ je v obou případech proveden světlejší barvou písma, a důraz je tak kladen na dominantní prvek obou označení, tj. na slova „Švestkobraní“ a „Trnkobraní“. Obě označení obsahují vyobrazení švestky v abstraktním provedení, což lze hodnotit jako totožný známkový motiv. Srovnávaná označení z pohledu běžného spotřebitele vyvolávají velmi podobný vizuální celkový dojem, přičemž označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ může u běžného spotřebitele z vizuálního hlediska vyvolat minimálně asociaci s ochrannou známkou žalobce ve znění „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“. Přitom je třeba zohlednit, že běžný spotřebitel zpravidla nebude mít možnost obě označení srovnávat a detailně zkoumat. Zohlednit je třeba i skutečnost, že obě označení jsou v černobílém provedení, takže žalobce i přihlašovatel jsou oprávněni užívat tato označení v totožném barevném provedení, čímž se vizuální podobnost ještě zvýší. Z pohledu běžného spotřebitele je rozhodující, jaký celkový vizuální dojem obě porovnávaná označení při běžném setkání ve spotřebiteli zanechají. Z tohoto pohledu lze jednoznačně konstatovat, že celkový dojem obou označení je velmi podobný. Z vizuálního hlediska tak existuje vysoká pravděpodobnost záměny porovnávaných označení.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s řadou tvrzení žalovaného obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a že tato tvrzení považuje za ničím nepodložená. Jedná se například o tvrzení žalovaného, že většina informací uvedených v publikaci „Trnkobraní v proměnách času 1967- 2007“ pochází z vlastních zdrojů namítajícího, který byl jejím vydavatelem. Ze skutečnosti, že žalobce byl vydavatelem dané publikace, nelze v žádném případě dovozovat, že většina informací obsažených v publikaci pochází z vlastních zdrojů žalobce. Z obsahu knihy je zřejmé, že řada skutečností byla čerpána např. od Státního okresního archivu ve Zlíně či jiných institucí a nezávislých pamětníků. Žalobce předmětnou publikaci, která objektivně zachycuje historii festivalu a v níž jsou i dobové fotografie a řada dobových dokumentů, považuje za jednoznačný důkaz prokazující dlouhodobé a rozsáhlé užívání ochranných známek žalobce, které si v důsledku tohoto užívání získaly dobré jméno.

Žalobce rovněž nesouhlasí s postupem žalovaného, který opomíjí odborné publikace předložené žalobcem a odůvodňuje své rozhodnutí např. poukazem na internetovou encyklopedii Wikipedie, což je otevřená encyklopedie, do které může přispívat kdokoli. Údaje z této encyklopedie proto rozhodně nelze považovat za důkaz svědčící o čemkoli.

V závěru žaloby žalobce odkázal na námítky a rozklad, který podal proti přihlašovanému označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ a požádal, aby obsah těchto podání byl soudem považován za součást odůvodnění žaloby.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že správné řízení proběhlo v prvním i druhém stupni v souladu s příslušnými právními předpisy, totiž se zákonem o ochranných známkách a správním řádem. Námitkové řízení je podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách ovládáno koncentrační zásadou, a proto Úřad odmítl ty důkazy, které žalobce předložil až s rozkladem.

Z jediného důkazu, který byl v řízení o námitkách shledán relevantním, jímž je publikace Marcela Sladkowského „TRNKOBRANÍ v proměnách času 1967 – 2007“, vyplývá, že slovo „trnkobraní“ označuje místní populární zemědělskou a potravinářskou slavnost, při které jsou propagovány tradiční hodnoty kraje spojené s dožínkami. Tato kniha potvrzuje užívání namítaných ochranných známek pro výrobky a služby zařazené v třídě 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Žalovaný neposoudil střetnutí se ochranné známky za podobné, protože z vizuálního a fonetického hlediska jsou zcela odlišné a jejich podobnost nebyla shledána ani z hlediska sémantického, když švestka a trnka jsou odlišné plody a Vizovice jsou jen jedním z měst v Česku. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 90/2006 – 123, podle kterého zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení není dána jakoukoliv podobností s registrovanou ochrannou známkou, ale toliko podobností závadnou, tj. podobností, která vyvolává pravděpodobnost záměny ohledně původu výrobků či služeb. Pokud slavnost pořádaná ve Vizovicích nese název Vizovické trnkobraní, nelze konstatovat, že toto označení je shodné nebo podobné s výrobky a službami, které budou označeny jako České švestkobraní. Úřad tedy shledal přihlašované označení dostatečně originálním, aby mohlo plnit funkci ochranné známky.

Závěrem žalovaný konstatoval, že z jediného důkazu, který byl v námitkovém řízení akceptován, je zřejmé, že pořadatelé slavnosti Vizovické trnkobraní se inspirovali slavnostmi vinobraní ve Znojmě a v Mikulově. Z rejstříku ochranných známek je zřejmé, že Úřad obvykle zapisuje ochranné známky obsahující slovo „vinobraní“, přičemž pro stanovení rozlišovací způsobilosti je dostatečná lokalizace místa, kde se ta která slavnost koná (např. ochranná známka Jihomoravské vinobraní sp. zn. O-185542, Vinohradské vinobraní sp. zn. O-345474, Trojské vinobraní a dalších pět takto vytvořených ochranných známek).

Závěrem žalovaný podotkl, že žalobci v této věci nenáleží žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s.

M. B. práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Žalobci náleží dvě ochranné známky ve znění „TRNKOBRANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“, přičemž první je slovní a druhá kombinovaná. V kombinované ochranné známce je slovo „TRNKOBRANÍ“ vyvedeno velkými tučnými písmeny, s výjimkou písmene „O“, místo kterého je schématicky znázorněn obrys oválného plodu se stopkou, zřejmě švestky. Nad prvními čtyřmi písmeny „TRNK“ je jiným fontem písma, světlejším a s podstatně menší velikostí (přibližně čtvrtinovou ve srovnání s písmeny tvořícími slovo TRNKOBRANÍ) napsáno slovo „VIZOVICKÉ“.

Přihlašované kombinované označení „ČESKÉ ŠVESTKOBANÍ“ je též vyvedeno velkými písmeny abecedy kromě písmen „k“ a „b“, která jsou psána malými tiskacími písmeny ve stejné velikosti. Celý slovní prvek je psán stejným fontem. První písmena obou slov (Č, Š) jsou větší než zbývající. Slovo „ČESKÉ“ je psáno světlejšími písmeny a je umístěno nad slovem „ŠVESTKOBANÍ“, přičemž písmeno Č se nachází přibližně na úrovni

písmena E. Za slovem „ČESKÉ“ je připojen schématicky znázorněný oválný plod (zřejmě švestka) s lístkem v horní části směřujícím šikmo vlevo.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známkou, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

Podle § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.

Soud o věci uvážil takto:

Napadeným rozhodnutím – ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím Úřadu – byly námitky, které žalobce uplatnil proti zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek, zamítnuty jako nedůvodné, čímž byla nepochybně přímo dotčena právní sféra žalobce. K žalobě proti napadenému rozhodnutí je proto žalobce legitimován podle § 65 odst. 1 s.ř.s., a nikoliv podle § 65 odst. 2 s.ř.s.

Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je klíčový závěr žalovaného o neexistenci pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení vzhledem k jejich nepodobnosti. Soud na tomto místě považuje za potřebné nejprve zmínit některé základní principy, jimiž se dle konstantní judikatury řídí posuzování zaměnitelnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou (či známkami) namítajícího.

Při výkladu pojmu pravděpodobnosti záměny ochranné známky je třeba vycházet z toho, že ochrannou známkou podle § 1 zákona o ochranných známkách je za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Smyslem a účelem ochranných známek je tak rozlišení výrobků a služeb různých výrobců, resp. poskytovatelů; zaměnitelnost nespočívá pouze v možnosti záměny jednoho konkrétního výrobku (služby) za jiný, ale i v zaměnitelnosti výrobců (poskytovatelů)

výrobků (služeb) stejného druhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008 č.j. 4 As 90/2006 – 123).

Mezi dvěma ochrannými známkami existuje nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008, č.j. 4 As 31/2008 - 153 a rozsudky ESD ze dne 29.9.1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 29 a ze dne 22.6.1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 17).

Rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č.j. 4 As 31/2008 - 153 a rozsudek ESD ze dne 11.11.1997, SABEL, C-251/95, Recueil, s. I-6191, bod 23).

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek. Těmi jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2008, č.j. 9 As 59/2007 – 141 a ze dne 26.10.2006, č.j. 1 As 28/2006 - 97). Nejvyšší správní soud rovněž převzal z judikatury ESD tzv. kompenzační zásadu (viz výše zmíněný rozsudek Canon, bod 17) spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak. Z tzv. kompenzační zásady ovšem nelze dovozovat, že větší podobností výrobků či služeb lze kompenzovat zjištěnou nepodobnost porovnávaných ochranných známek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2008, č.j. 9 As 59/2007 - 141). Kompenzační zásada se tedy uplatní jen v případech, kdy jde o podobnost (v různé míře) na straně porovnávaných ochranných známek i na straně výrobků a služeb, které mají být porovnávanými známkami chráněny.

Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranných známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. Obdobně judikuje i Evropský soudní dvůr, podle něhož pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu (rozsudek ze dne 11.11.1997, SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, C-251/95, bod 22). Globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky (tamtéž, bod 23).

Pokud jde o srovnání označení, pravděpodobnost záměny je nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Při hodnocení schopnosti individualizovat zboží z určitého obchodního zdroje je nutno mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení či výrobků, že porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008, č.j. 4 As 31/2008 - 153; a výše uvedené rozsudky SABEL, bod 23; a Calvin Klein Trademark Trust, bod 45). Zaměnitelnost může být proto dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak naopak z toho, že výrobek dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008, č.j. 4 As 31/2008 - 153).

Zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení z důvodu pravděpodobnosti záměny není dána jakoukoli podobností. Z dikce § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách jednoznačně plyne, že zápisnou nezpůsobilost přihlašovaného označení indikuje jen podobnost závadná, tj. podobnost zaměnitelná (starší literatura a judikatura hovoří též o podobnosti či zaměnitelnosti šalebné), tedy jen taková podobnost mezi přihlašovaným označením a starší ochrannou známkou (popřípadě mezi výrobky či službami, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují), jež působí pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti (zaměnitelnost) ohledně původu výrobků či služeb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008 č.j. 4 As 90/2006 – 123).

Námítky, jimiž žalobce brojí proti závěru žalovaného o vzájemné nepodobnosti porovnávaných označení, nejsou důvodné. Žalovanému nelze než přisvědčit, že přihlašované označení „ČESKÉ ŠVESTKOBANÍ“ se z vizuálního hlediska výrazně liší od namítaných ochranných známek „TRNKOBANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBANÍ“. V kombinované ochranné známce žalobce „VIZOVICKÉ TRNKOBANÍ“ je jasně dominantním prvkem slovo „TRNKOBANÍ“, které je vyvedeno tučnými velkými tmavými písmeny. Toto slovo vizuálně štěpí na dvě části schématicky znázorněná švestka, která v něm nahrazuje písmeno „O“. Pominout nelze ani čitelné adjektivum „VIZOVICKÉ“, byť je vyvedeno menším písmem, které je výrazně světlejší. V přihlašovaném označení jsou naproti tomu obě slova stejně výrazná a nijak zvlášť se neliší ani sytostí písma. Schématicky znázorněná švestka v přihlašovaném označení neslouží ke ztvárnění písmene „O“, ale působí výrazným dojmem, a to i proto, že je větší než písmena slovního prvku a je (na rozdíl od znázornění švestky v žalobcově ochranné známce) vyplněna barvou s náznakem jisté trojrozměrnosti.

Z výše uvedeného popisu je zřejmé, že obě kombinovaná označení se vizuálně zásadním způsobem liší, což je dáno jak rozdílem v poměru velikostí písma jednotlivých slovních prvků, jimiž jsou tvořena, tak i znatelně odlišným ztvárněním i umístěním grafického prvku, rozdílnými přívlasky (ČESKÉ x VIZOVICKÉ), rozdílným druhým slovem („ŠVESTKOBANÍ“ x „TRNKOBANÍ“), jakož i celkovým grafickým pojetím. Je sice pravdou, že slova „ŠVESTKOBANÍ“ a „TRNKOBANÍ“ mají stejný závěr „KOBANÍ“, to ovšem neznamená, že jsou z vizuální stránky zaměnitelně podobná. Jejich naprosto rozdílný počátek brání tomu, aby tato dvě slova průměrně pozorný spotřebitel zaměnil. Navíc i zde platí, že je třeba vycházet z celkového dojmu, kterým obě označení působí. V případě kombinovaných označení navíc celkově rozdílný dojem umocňují i další výše zmíněné prvky, jako je ztvárnění a umístění grafického prvku, tvar a velikost písma, či přítomnost přívlasků. Lze tak shrnout, že celkový vizuální dojem, kterým porovnávaná kombinovaná označení působí, je výrazně odlišný.

Podstatné vizuální rozdíly existují i mezi přihlašovaným kombinovaným označením „ČESKÉ ŠVESTKOBANÍ“ a namítanou slovní ochrannou známkou „TRNKOBANÍ“. Žalobce je oprávněn svou slovní ochrannou známkou užívat ve stylu a barvě písma, které si zvolí, to však nic nemění na tom, že samotné (jedno) slovo trnkobaní, ať již bude ztvárněno jakýmkoliv způsobem, se bude vždy znatelně vizuálně lišit od přihlašovaného kombinovaného označení „ČESKÉ ŠVESTKOBANÍ“, tvořeného dvěma různými slovy, navíc doplněnými výrazným grafickým prvkem v podobě schématicky znázorněné švestky. Pokud jde o vizuální rozdíl mezi samotnými slovy „ŠVESTKOBANÍ“ a „TRNKOBANÍ“, platí totéž, co soud již uvedl v předchozím odstavci.

Při posouzení porovnávaných označení z fonetického hlediska rovněž nelze dospět k jinému závěru, než že tato označení nejsou podobná. Kořeny slov „švest“ a „trn“, umístěné na začátku slova, jsou z fonetického hlediska natolik rozdílné, že jsou bez dalšího způsobilé rozlišit slova (slovní prvky) „ŠVESTKOBANÍ“ a „TRNKOBANÍ“, jimiž jsou porovnávaná označení tvořena. To je dáno nejen odlišným počtem písmen těchto kořenů (5 x 3), ale především jejich naprosto rozdílnou výslovností, která je dána výskytem hned

dvou sykavek v kořeni slova „švest“ a naproti tomu absenci jakékoliv sykavky v kořeni slova „trn“, ve kterém se zase vyskytují znělé souhlásky „r“ a „n“, které jej, a spolu s ním i celé slovo „TRNKOBRANÍ“, po zvukové stránce znatelně odlišují od slova „ŠVESTKOBRANÍ“. V případě kombinovaných označení je jejich rozdílnost z fonetického hlediska umocněna výskytem zcela odlišně znějících přívlastků (ČESKÉ x VIZOVICKÉ).

Pokud jde o sémantické (významové) hledisko porovnávaných označení, jak slovo „švestkobraní“, tak slovo „trnkobraní“ bylo nepochybně vytvořeno po vzoru slova vinobraní. Obě slova tedy mají označovat sklizeň švestek či s tím spojenou slavnost. Klíčové ovšem je, že slovo „švestkobraní“ je složeninou slov švestka, které obecně označuje ovocný strom s bílými květy či jeho tmavě modrý vejčitý plod (viz *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost: s Dodatkem Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky*. Vyd. 2., opr. a dopl. Redaktor Josef Fílipec. Praha: Academia, 1994, 647 s.), a slova „braní“ obecně znamenajícího uchopovat věci rukama či nástroji (viz tamtéž). Podobně komponovanou složeninou je již zmíněné vinobraní. Naproti tomu „trnkobraní“ je označení obsahující namísto většinově užívaného termínu „švestka“ slovo „trnka“, které však obecně označuje trnitý keř s bílými květy, slivoň trnku, či jeho malý černý kulatý plod trpké chuti (viz tamtéž). V oblasti Vizovic je ale slovo „trnka“ používáno jako synonymum slova švestka. Lze připustit, že tento význam slova trnka ve spojení se slovem „braní“ je jako označení regionálních („vizovických“) slavností sběru švestek znám i některým spotřebitelům z jiných částí republiky, nicméně je jimi chápán jako součást místního nářečí a kultury a je spojován výhradně s vizovickým regionem. Pro ty, kteří tento místní význam slova trnka neznají, je ale trnkou pouze pichlavý keř - slivoň trnka, nebo plod tohoto keře (přihlašovatel v této souvislosti trefně poukázal na název známého českého filmu „Za trnkovým keřem“, ve kterém by snad ani rodák z Vizovic žádné švestky nehledal).

Z výše uvedeného vyplývá, že slova „švestkobraní“ a „trnkobraní“ nejsou synonyma, protože „švestkobraní“ je složeninou obecných označení, zatímco „trnkobraní“ díky užití slova „trnka“ úzce odkazuje na území, kde je v místním nářečí toto slovo užíváno ve významu „švestka“, tedy na území Vizovic a přilehlého okolí. Názor žalobce, že slova „švestkobraní“ a „trnkobraní“ mají stejný význam, je tedy mylný, protože pomíjí lokalizaci užívání slova trnka ve smyslu slova švestka. „Trnkobraní“ je významově úzce lokální slovo, označující s Vizovicemi spjatou slavnost sklizně švestek, zatímco slovo „švestkobraní“ označuje takovou slavnost obecně, bez bližší lokalizace. V namítané kombinované ochranné známce je spojení „trnkobraní“ s vizovickým regionem explicitně vyjádřeno adjektivem „VIZOVICKÉ“. Slovní spojení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ sice spotřebitele neodkazuje na nějakou konkrétní oblast České republiky, soud však považuje za takřka vyloučené, aby si průměrný spotřebitel spojil toto označení s Vizovicemi. Zná-li totiž spotřebitel vizovickou slavnost švestek nesoucí označení „trnkobraní“, nebude, a to i při vědomí silného moravského patriotismu, k označení totožné slavnosti užívat slovní spojení „české švestkobraní“.

Své tvrzení, že název trnka jako označení pro švestku je běžnému spotřebiteli dobře znám, žalobce zholal ničím neprokázal, a jedná se pouze o jeho subjektivní přesvědčení. Soud na tomto místě pouze na okraj uvádí, že pravdivost žalobcova tvrzení, že jediným možným synonymem pro švestku je trnka, vyvrací mapa, kterou sám žalobce připojil jako přílohu k rozkladu. Z ní plyne, že na Moravě se pro švestku užívá celá řada jiných synonym, například „kadrátka“, „slíva“ či „slivka“.

Lze uzavřít, že porovnávaná označení se od sebe zásadním způsobem liší z hlediska vizuálního a fonetického, a ani sémanticky nejsou shodná. Jejich zjištěná nepodobnost vylučuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti (zaměnitelnost) ohledně původu výrobků či služeb nesoucích tato označení. Vzhledem ke zjištěné *nepodobnosti* porovnávaných označení je již bez významu posouzení shodnosti či podobnosti na straně

výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítané ochranné známky vztahují, a stejně tak i posouzení dobrého jména namítaných ochranných známek, neboť podmínkou úspěšnosti námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách i námitek podaných podle písmene b) téhož ustanovení je zjištění *shodnosti* či *podobnosti* přihlašovaného označení s namítanou starší ochrannou známkou. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když na základě zjištění, že přihlašované označení není podobné namítaným ochranným známkám, žalobcovy námitky zamítl.

Nesouhlas žalobce s konstatováním žalovaného, že většina informací obsažených v publikaci „Trnkobraní v proměnách času 1967- 2007“ pochází z vlastních zdrojů žalobce, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nepodstatný, neboť se vztahuje výlučně k otázce tvrzeného dobrého jména namítaných ochranných známek a nijak nesouvisí s klíčovým závěrem žalovaného o nepodobnosti porovnávaných označení. Soud k uvedené publikaci pouze okrajově podotýká, že její obsah prokazuje jediné – dlouholeté pořádání regionálních oslav (festivalu) spojených se sklizní švestek ve Vizovicích, jejichž název koresponduje znění slovního prvku žalobcovy kombinované ochranné známky. Předmětná publikace však nijak neprokazuje, jak by mohlo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména žalobcovy kombinované ochranné známky nepoctivě těžit nebo jim být na újmu užívání přihlašovaného označení, které z výše popsaných důvodů nelze s názvem vizovického festivalu zaměnit (což platí tím spíše, je-li název vizovického festivalu u spotřebitelské veřejnosti tak známý a vžitý, jak s odkazem na zmíněnou publikaci dovozuje žalobce).

Také nesouhlas žalobce s tím, že žalovaný „opomenul“ jím předložené odborné publikace a odůvodnil své rozhodnutí např. poukazem na otevřenou internetovou encyklopedii Wikipedia, není opodstatněný. K dalším listinným důkazům, které tvořily přílohu žalobcova rozkladu, nemohl Úřad přihlédnout již proto, že byly předloženy opožděně, tj. po marném uplynutí lhůty stanovené v § 25 zákona o ochranných známkách. To, že žalovaný v rozhodnutí odkazuje na údaje obsažené v internetové encyklopedii Wikipedia, není v rozporu se zákonem. Správní řád v § 50 odst. 1 neobsahuje uzavřený výčet podkladů pro vydání rozhodnutí, naopak v § 51 odst. 1 výslovně uvádí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Za situace, kdy žalobce ničím nevyvrací pravdivost údajů, které žalovaný čerpal z internetové encyklopedie Wikipedia, nemůže samotný poukaz na charakter této encyklopedie a její „otevřenost“ obstát.

Závěrem soud uvádí, že odkaz žalobce na rozklad a na námitky, tj. odkaz na podání, která uplatnil v průběhu správního řízení, není způsobitým žalobním bodem, na základě něhož by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobce uváděl v námitkách či v rozkladu, ale nikoli již v podané žalobě. Považoval-li žalobce i tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, měl je vtělit do žaloby; pokud tak neučinil, nemůže k nim soud přihlížet.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková